

Coperta și ilustrațiile grafice din carte sunt realizate cu lucrări ale autoarei.

Editat de **Editura Neverland.**

Copyright © 2011, **Editura Neverland.**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

Editurii Neverland.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al **Editurii Neverland.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂLAN, IOANA

Biografia romanțată a Rosalaniei / Ioana Bălan. -

București : Neverland, 2011

ISBN 978-606-92811-6-1

821.135.1-31

REDACTIE: tel.: **0733.672.111**
e-mail: **editura@neverland.ro**

DEPARTAMENTUL telefon: **021.314.93.15; 733.673.555**
DISTRIBUȚIE: tel./fax: **021.314.93.16**
e-mail: **distributie@neverland.ro**

Ioana BĂLAN

Biografia romanțată a Rosalaniei

Motto:

„Orișice artă este expresia unei dureri. Eu cred că toată viața, tot ce facem noi este expresia unei dureri; dar în special artiștii sunt bătuiți de această durere - de aceea ei vor fi mereu defăimați, vor fi mereu urmăriți, fiindcă arată aceasta durere; de fapt ei nici nu pot altfel trăi; ei exprimă durerea în artă și în modul lor de viață. Ceilalți oameni nu vad cu plăcere realitatea care îi face să sufere.”

John Lennon

În amintirea poetului și criticului
Cezar Ivănescu

Între două teritorii ale absenței

☉ transfuzie blândă de memorie și un „transplant” aproape carnal de personalitate ne propune acest volum de proză al Ioanei Bălan, *Biografia romanțată a Rosalaniei*. Volumul este dedicat memoriei lui Cezar Ivănescu, marele poet ale cărui versuri inspirate erau însoțite adeseori de cântec - în spiritul trubadurilor de altă dată.

În urmă cu foarte mulți ani, am cunoscut-o pe Ioana Bălan la cenaclul „Numele poetului”, un adevărat cerc literar patronat de Cezar Ivănescu. Faptul că autoarea scria și poezie de o reală profunzime cu intonații mistice a atras atenția unui public tânăr, la vremea aceea, înclinat mai mult spre un experiment ce avea să anunțe postmodernismul. În atmosfera *învechită* a vremurilor de atunci, tineri autori propuneau un discurs ce, în spiritul maestrului Cezar Ivănescu, recupera retorica mistică aplicată unui real deopotrivă social și ermetic.

Ioana Bălan *trăiește* în acest roman cu aceeași precizie cu care parcurge o realitate uneori dureroasă, alteori candidă și visătoare - în linia oniricilor - deconspirând jurnalul intim al unor trăiri ce trec cu ușurință de la narcisism la resemnare în oglinzile unui univers deformant: „Se lasă seara. Aprind o țigară. Dinții putrezind de fum. Tata se strecoară ca un melc prin deschizătura ușii. Realizez că este pentru prima oară când îl bag în seamă. S-a schimbat foarte

puțin. Niciun rid în minus, niciun rid în plus. Doar buzele sunt ușor oblice de la o paralizie și părul i s-a mai împuținat. Însă ochii, sub sprâncenele stufoase și albe ca marmora, scânteiază ca un briliant. Îmi amintesc imensa lui cameră cu un pian parcă și mai mare decât camera, apoi muzica aceea cumplită pentru copilul care am fost: Beethoven, Brahms, Strauss... ore întregi stătea în fața pianului - ore întregi zguduia toată vila noastră cu trei etaje... ore întregi eu, un copil de cinci ani, trebuia să-i aud clămpănitul... Am avut norocul că tata venea foarte rar acasă, ani întregi nu se arăta, dădea telefon, apoi venea fulger cu mașina lui neagră de diplomat...”

De altminteri, autoarea folosește mediul citadin, urbanismul trivial (citește: comun) pentru a face apel la autoreferențialitate: „Ca în fiecare dimineață fac o plimbare prin cetatea Onixia. Ajung într-o zonă cu blocuri vechi, murdare, străzi neasfaltate, miros de urină, băltoace; câini vagabonzi sar asupra mea, unul mă mușcă de gleznă, o iau la fugă și trăiesc iarăși scena uitată de mult... câinii dictatorului fugind după mine pentru simplu motiv că nu am acceptat să devin a doua Mata Hari... fug... ajung de-abia răsuflând în fața unei biserici pe care o recunosc. Aici mi-a apărut în adolescență, de după o perdea, un personaj fără chip. S-a uitat lung la mine și mi-a șoptit să nu mai intru în această biserică pentru că este blestemată. Apoi a dispărut. Biserica s-a descompus, bucățile au prins zbor și eu am rămas ca lovită de trăsnet.”

Nu întâmplător acest roman intertextual ce face apel la voci diferite, venite din alte lumi și ascultate în multitudinea tonalităților capătă justificare în motto-ul lui John Lennon: „Orișice artă este expresia unei dureri. Eu cred că toată viața, tot ce facem noi este expresia unei dureri; dar în special

artiștii sunt bântuiți de această durere - de aceea ei vor fi mereu defăimați, vor fi mereu urmăriți, fiindcă arată această durere...”.

Parcurgând paginile acestei cărți constatăm că „expresia unei dureri” este un mod de apropiere față de o umanitate „interzisă” de amintiri, amputată de trecut: „În avion: Nori albi precum vata de zahăr pe care o mâncam copil fiind. Alb de titan diluat în ulei de in, forme în care apar demoni luptându-se unul cu altul, apoi un covor de iarbă răvășit de tâlpi de picioare, steardeza mă întreabă dacă doresc o cafea, eu spun că da, o beau dintr-o înghițitură și o rog să-mi mai dea una; sorb încet din cafea și realizez că pentru câteva minute nu m-am gândit la Brunhilda. Nu mă gândesc la nimic, ceea ce se întâmplă foarte rar. Fac parte din peisaj. Mă simt un nor rotund ca o minge; cercuri ieșind din cercuri, laitmotivul picturilor mele. Am intrat parcă într-un tablou de-al meu, sunt acum fundalul. În alb apar pete negre ce se întind decupând albul în forme surreale, ca într-o pictură de Tanguy”.

Deși decupată din lumea zilelor noastre, din cotidianul pe care îl regăsim în jurul nostru, umanitatea Ioanei Bălan pare desprinsă din personajele nu descrise, ci pictate pe o imensă pânză a iluziilor colorate într-o *cerneală* expresionistă. Fraza ei este mai mult strigăt decât descriere. Viziunea ei este percepută printr-un voal al durerii. Poate nu întâmplător autobiograficul - atât de plastic și de percutant - vine să sublinieze o acută percepție a cetățeanului depersonalizat, aflat într-o permanentă adversitate cu friabilitatea unei ființe aflate între două lumi paralele... de aici până la motivul oglinzilor în care se privește o personalitate scindată nu mai există decât un pas: „Îmi aduc aminte cum de fiecare dată după ce făceam dragoste cu Ezar, el îmi umplea cada

cu apa caldă pe care pluteau petale de trandafir roșu și bile de rozmarin. Mă lua în brațe și mă lăsa ușor în apă; era mereu un scăunel lângă cadă, pe el o ceașcă cu cafea aburindă, o brichetă, un pachet de Kent și o scrumieră. Cu buretele săpunit îmi spăla trupul și eu mă lăsam în vraja mâinilor lui; mâini puternice, cu degete noduroase dansând pe coarda chitării. Mă chinui să nu mai simt acea plăcere, trupurile noastre vibrând în ritmul sunetelor cântecelor lui”.

Autoarea ne propune, în fond, jurnalul unei vieți pe care fiecare o putem alege în mod diferit: în imediata ei apropiere, ori în depărtarea ei existențială, imaterială, iluzorie. Realitatea triumfa în brutalitatea pe care autoarea o evocă și o invocă într-o dorință de eliberare de sine: „Oare mai am dorința de a lupta? Viața mea de acum înainte va fi o hăituială dintr-un loc în altul... pe undeva mi s-a făcut lehamite. Aș încheia această poveste. Scurt. Mă sinucid și, pentru câteva minute, aș crede că am învins acest regizor dement. Nu el m-a eliminat din sistem ci eu, cu propria-mi mână. Dar dacă tocmai acest lucru îl dorește regizorul? Parcă îi aud râsul macabru, îi văd parcă buzele de un roșu țipător, vulgar, cum și le schimonosește... este atât de hidos, încât tot trupul îmi tremură... durere, ură, neputință, apoi flacăra revoltei... sunt măcinată de propriile-mi gânduri... îl privesc pe Sinah în adâncul ochilor. Constat pentru a doua oară că nu pot avea încredere în el. Mă gândesc la scena pe care am văzut-o de atâtea ori: celebrul dresor atacat în plin spectacol de tigrul pe care l-a îmblânzit.”

Scriitura Ioanei Bălan nu ocolește, întâmplător, limbajul cinematografic, alert, caustic, frust, de o cromatică violentă ori senzuală. Personajele sunt îngerii și demonii ce-i bântuie existența interioară. Ca pe un imens ecran, se perindă personajele unei lumi sfâșiate între real și imaginar... uneori

contururile sunt atât de imprecise, de difuze, încât diferența o face doar starea de spirit pe care autoarea ne-o induce în modul cel mai subtil: „Mă trezesc la realitate. Sunt singură. Nu mai am chef să plutesc în bazin. Gust amar în cerul gurii. Mă îmbrac într-un halat și mă duc în bucătărie. Frigiderul imens este ca de obicei plin - cine a fost oare în lipsa mea aici? Femeia necunoscută care îmi face curat? Sinah? Xid? Nu mi-au lăsat nicio scrisoare, nici un semn... Nu simt nevoia de a mă hrăni. Intru în dormitor, aprind candelabrul și mă arunc în patul cu apă - o invenție genială, remarc de fiecare dată. Adorm cu imaginea lui Ezar în minte. Gândul mă poartă la doamna Mara și la soarta femeilor oarbe, căci pentru ea Ezar era un fel de supraom. Ascunsă în casă, privea lumea pe fereastră. Tânjea, probabil, să iasă din melc, dar Ezar îi interzisese. Citea mereu poemele lui. I le bătea la mașină, fără să schimbe niciun cuvânt, ar fi îndreptat probabil unul sau altul... teama, teama de a nu-și asculta stăpânul, teama de a nu spune un cuvânt greșit. Poezii scria pe ascuns, nu le arăta nimănui; îi cunoștea prietenele, ceea ce nu o deranja, era firesc ca maestrul să primească vizite de la discipoli. Ezar își crease treptat un imperiu de artiști fideli. Era foarte sever, vai celui ce încărca legea. Uneori își lăsa gladiatoarele să lupte între ele, nu însă până la moarte, ridica mereu degetul când observa că preferata lui este pe cale de a fi învinsă. Îi plăcea uneori să iasă el însuși în arenă; învingea întotdeauna. Țin minte lupta dintre el și un poet pe atunci obscur, care voia cu tot dinadinsul să pătrundă în imperiul maestrului...”.

Peste toate - vieți ori evenimente - plutește un dramatic sentiment al dezrădăcinării. Adie un vânt al ruperii de sine, al uitării între două teritorii ale absenței: cea de sine și cea de obârșii. În fond, la sfârșitul lecturii, romanul Ioanei Bălan este o permanentă căutare a identității: părinții, feminitatea,

memoria afectivă a altor locuri, a altor glasuri, a altor încăperi: „Colind pentru a doua oară, după o sumedenie de ani, cetate Onixia. Realizez, neplăcut surprinsă, că nu mai aparțin acestui loc. Simt cum regizorul îmi face semn să ies din scenă fiindcă mi-am terminat rolul în această cetate. Eu insist, îi spun că mă pot plimba ca figurant, nu vreau rolul principal; regizorul rămâne mut, așa că îmi continui plimbarea. Colind librării, intru dintr-una în alta. Îmi plimb privirea pe copertile cărților, pe unele le răsfoiesc; nume cunoscute, foarte multe traduceri; găsesc un scăunel în colțul librăriei, mă așez și citesc. Vânzătoarea-mi surâde: „Puteți zăbovi aici cât doriți, nu vine aproape nimeni” - și-mi întinde o ceașcă de ceai verde (...). Colind apoi locuri prin care odată, în alt timp, mi-am petrecut viața. Cu ușurință intru în facultatea pe care am frecventat-o; nu mă întrebă nimeni nimic; chipul meu de 18 ani atrage privirile multor personaje tinere, văd ochi pofticioși, cum mă înghit. Zâmbesc satisfăcută, așa putea începe chiar o aventură cu unul dintre personaje, dar simțurile-mi spun: ai 58 de ani, tinerețea ți s-a dus de mult, da, poftele trupești mi se par inutile, eu am altă misiune în acest univers și apoi, prima iubire n-o poți retrăi și nici nu simt această nevoie... doar uneori mă las pradă amintirilor (...). Realizez că ochii-mi sunt umezi, așa putea face o călătorie prin timp, dar nu va fi ca prima oară...”

Biografia romanțată a Rosalaniei nu curge în spiritul lui Flaubert, ci, mai degrabă, în siajul unui bizar amestec dintre Truman Capote și Scott Fitzgerald. Ioana Bălan descoperă o umanitate morală și socială care din vis poate deveni realitate și, paradoxal, din realitate poate deveni vis.

Traian T. Coșovei

Viața mea în cetatea neagră, Onixia, cetatea mea natală

Nu s-a dus totul, a fost un balon, un imens balon cu care hoții de suflete ademenesc copii, un simplu balon cu aer fals - până și nepătrunsul are mască, taci, de fapt tu nu vorbeai, tu nu vorbești niciodată, ca să merg, să urlu prin aer numele tău prin al meu, ca să nu găsesc nici un loc, căci țesătorii de nume sunt sortiți drumului soare, oameni aruncându-mi baloane, căci baloane primesc și cerșetorii nebuni, prinsă în propriul nume, pe care-l țeș pentru uriașul neam, ca să vin eu, tot Mereu eu, strig și tu îți rumegi pântecul fără să bănuiești că ea ți l-a luat, dar stați, vine ea, ea cu Apa, Apa! La-nceput m-am îngrozit de-atâta apă, și ea a tăcut, era ciudatul obicei al pământenilor, numai că pământenii nu tac, și ea a răspuns arătând spre tine; ne aflam în fața focului sacru când primeam măștile, taci, așa taci; de ce nu mă-nveți și pe mine sa tac, fiindcă e imposibil să vorbesc dacă lucrurile rămân la fel, ciudatul obicei al pământenilor, și apa ei, oare să mă-nchin la ea sau la Apă? Oare să blestem rana sau sarea? Pe tine nu pot, trecătorule cu balon, cine ești de te-ai adăpostit aici, în mărul nostru, un vierme care pretinde că-i sunt primul strămoș, un vierme de cea mai frumoasă negreală, încât a gonit și moartea de-aici, ciudatul obicei al pământenilor, tăceți voi, surorile

morții, o gură măcar, una să-mi spăl dinții putrezind de fum, și paharul cade încet prin ochii mei, falsul pahar în care este El, viermele negru mâncându-mi ochii, singurul lucru care-i atrage pe pământeni, acum n-o să mă mai duc la târgul de fecioare și adolescenți, și paharul se sparge prin mine, ca să nu mai pot niciodată fugi când pământenii azvârlă șarpele, ciudatul joc al pământenilor de a omorî din 18 în 18 ani, omorâtă de pământeni, oare cum poate moartea să mă lase devorată de dușmanii ei? Eu, copilul ei din prima împreunare, eu, bătaia de joc a pământenilor, și ea tace în colțul urzicilor, și-mi țese rochia de nuntă, am tălpi, ce bine că am tălpi; mușcați-mă fâșii de carne schingiuite-n cruci, vreau un lăcaș, voi dușmance ale pământenilor, n-o să le lăsăm nici un minut de răgaz, tălpile mele vor mușca din amândoi, și ei vor râde primind darul, ca apoi să ardă în cel mai frumos Roșu, mai frumos decât sângele lor coclit cu viermi, sângele cu care-ti Înroșesc cerul, suindu-se pe propria ta scară, mama Moarte, tălpile mele sărutate de pământeni, țese-mi rochia de mireasă și măști, cât mai multe măști, măști roșii ca să nască orice culoare, vai celui care va purta adevărata mască, era-n ciudatul obicei al pământenilor....

Și albul nu va mai crește, și negrul nu va mai crește, fiindcă mâna ta nu-mi va mai tăia niciodată pieptul, dar legea strigă din pântecul cerului, negrul te face noapte, și noaptea te face zi, așa cum ziua te face noapte, și dansez pe firul de iarbă și tu râzi fiindcă firul de iarbă este al tău, și tu ai observat că este al tău, o geană de drum uitată la un machiaj de femeie, și ghicitoarele albesc, și eu care îmbrăcasem toate urzicile cu propria mea piele, eu care voiam să simt colții morții ieșindu-mi prin carne, eu care voiam săucid moartea murind, și tu taci, un șarpe strâns într-o batistă, oare de ce fiecare farfurie din dulapul meu de nuntă are un

șarpe.... Roșul dansează atât de frumos pe șarpe, acum ai învins, și trupul înmuindu-mi-se se predă, morminte cu gura căscată, și tu mă strângi încet în palmă, și căldura ta mai aproape de mine, și frigul meu mai departe de tine, apoi furnici de pământ și viermi îndulcindu-mă, dar acum nu, acum tu mergi perpendicular pe cer, și-mi arunci cuvinte ca mere roșii, stai aici mai aproape de mine, să aruncăm cu pietre în Cer, da, era așa cald, și aerul de plastilină unduindu-mi-se pe trupul gol, era prea cald și mâna mea tăindu-te în felii egale, n-am vrut, dar erai un măr, și mi-era poftă de tine, și șerpii, îngrozitorii șerpi dormeau în miezul de aer, și tu erai dus după mine, erai un soare gol, și eu atunci m-am strecurat într-o felie de lună, fără să observ că e plină cu smoală aruncată de surata mea, și era a treia zi când se făcu noapte, ții minte? Am coborât din ziua a doua la rădăcina mării, și nu mai era soare și nici lună și oamenii nu-și mai găseau degetele cruci, preotul ne ungea cu apă de bănuți argintii, și eu îți deveneam sora și tu îmi deveneai frate, și tu primeai bănuți argintii și-i puneai la loc pe cer, eu nimic... fiindcă eu eram blestemată cu smoală, dar nu ți-am spus, nu m-ai fi iertat niciodată, și de fapt tu trebuia să rămâi tot timpul așa, nu aveai voie să știi că eu te-am ucis, da vei rămâne aici, tot timpul aici, cerșind bănuți.... vei încălzi sobele de zestre ale fecioarelor, ca să nu se mai dea niciodată fecioare, oare are vreun rost să te vinzi fecioară?, eu voi pleca undeva, la margine de lună să pun bănuții pe cerul pământ, să mă mai nască odată, acum sunt aici, la mormântul lui, el nu va ști niciodată că eu am mușcat din el, el, adolescentul mereu adolescent, el pângărind fecioarele ce se adapă la livada cu bănuți, și ochii lui, ochii lui pe care nu i-am gustat niciodată, și atunci setea - șobolan rozându-mi degetele, ochii lui vor sparge cerul, și eu voi

trece încet cu arsura sărutului neîmplinit, fără să-l simt, el trecând să-și umple sacul cu bănuți fără să mă recunoască, apoi mă va culege încet de pe jos, parte cu parte, mă va vinde pentru niște bănuți ursitoarei blestemată ca haina să-și spele de Roșu feciorul Înnecat.

După ani de zile...

Din starea oblomoviană în care lâncezeam de șase ani, m-a salvat cinismul destinului, boala de cancer a mamei mele Brunhilda. Ea m-a determinat să părăsesc cetatea Diamantia, în care locuiesc de 25 de ani și să mă reîntorc pentru două săptămâni în cetatea Onixia, cetatea mea natală.

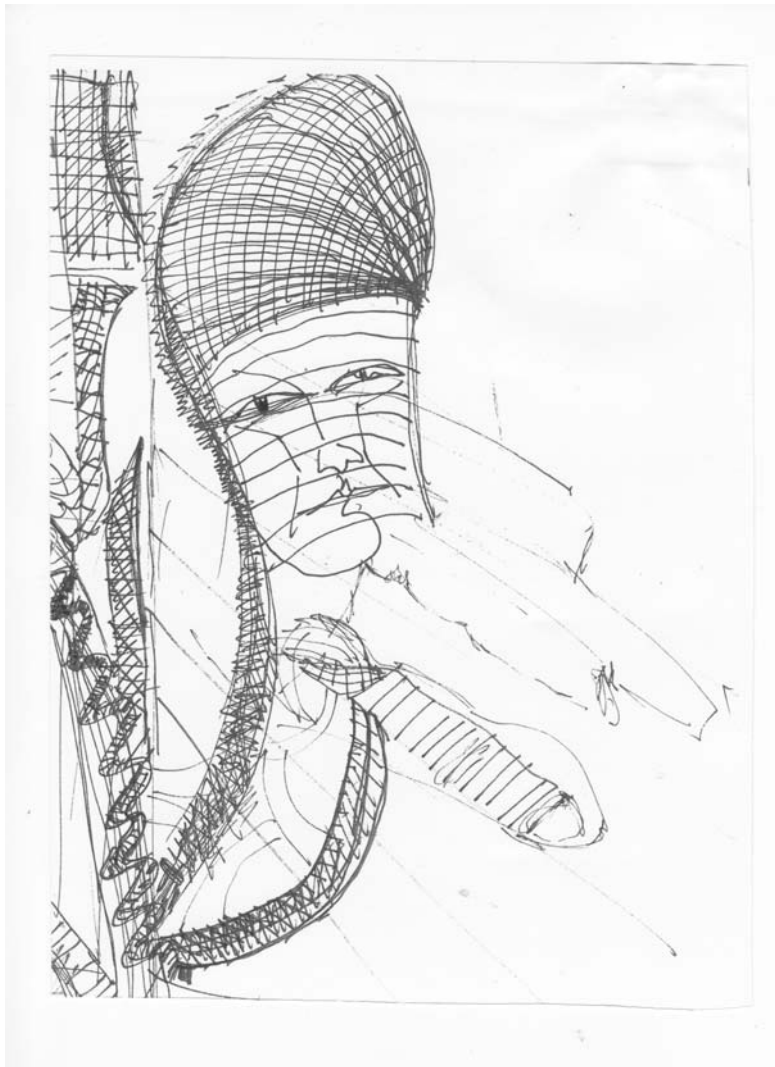
De 25 de ani, deci, nu-mi mai văzusem părinții. Trebuia să mă pregătesc într-un fel sau altul.

În timpul zborului cu avionul din Frankfurt până la Otopeni, m-am simțit ca un actor prost, care nu și-a învățat bine textul și este conștient că-i lipsește talentul de a improviza, așa că eșecul era ca și programat.

Mă aflu într-o stare de transă. M-au controlat cu tot soiul de aparate, apoi m-am urcat, în sfârșit, cu ceilalți pasageri în avion. Eram ca un somnambul; nu m-am uitat pe fereastră; stare de gol. Este ca și cum te absoarbe un vârtej de apă și tu nu poți face nimic. Toate simțurile îți sunt atrofiate și nu mai poți lua legătura cu lumea înconjurătoare.

Îi scrisesem tatălui meu să nu mă aștepte la aeroport.

Ceea ce mă tulbura era imaginea cu care trebuia să mă confrunt; o bătrânică de 80 de ani și un bătrânel de 86 de ani.

În cetatea Onixia, cetatea mea natală

Picioarele-mi sunt grele, de plumb parcă, drumul cu noile construcții vizibile, casele luxurioase în locul cocioabelor de altă dată, străzi asfaltate, în locul băltoacelor de noroi, mă impresionează în mod plăcut. Am văzut toată Europa și pot spune că cetatea Onixia la starea actuală aduce oarecum a cetatea Diamantia din care vin, spun oarecum, căci Onixia este ca o gingie curățată de dinții în stare de putrefacție, dar implantantul este în curs de realizare.

Orbecăiesc prin labirinturi de clădiri noi. Amețită de zbor și de ceea ce mă așteaptă, ajung într-un târziu în fata vilei părinților mei. Este așa cum am părăsit-o, dar în noianul de vile noi ce au apărut nu mai bate prea tare la ochi.

În fața ușii. Stare de plumb. Să sun, să nu sun, să mă reîntorc la aeroport, înapoi în cetatea Diamantia? Este însă prea târziu. Ușa se deschide și în prag apare Brunhilda, sprijininându-se cu o mână de baston, cu alta de tata. Picioarele-mi devin brusc moi, nu le mai pot controla; am impresia că mă prăbușesc în gol.

Privirea crispată a mamei mele ca și cum ar fi în alt spațiu, departe de mine, mă înfioară. Fața este vâlțuită de orgiile bătrâneții și ale cancerului. Acest chip mutilat până la desfigurare nu aparține, nu vreau să cred că aparține Brunhildei mele. Fantezia îmi joacă o festă, nu este nici prima, nici ultima oară, când pătrund în irealitate; îmi mușc

limba și durerea mă convinge că ceea ce văd este real. În ochii mamei mele pâlpâie un foc ce se stinge și nimic și nimeni nu-l mai poate aprinde. Este atât de slabă, încât mi-e teamă că dacă o îmbrățișez se destramă. Valuri de lacrimi reci mi se preling din ochi pe obrajii pârlolind de febra; durerea o simt ca pe o binecuvântare - un gust dulce în cerul gurii, plăcut, mentolat; doresc să mă pedepsesc fiindcă nu pot face nimic, absolut nimic; aș vrea să strig din toți răunchii la Ceva sau Cineva care ne-a pedepsit într-un mod inexplicabil, aș putea spune nebunesc, meschin, grotesc.

Murim, murim câte puțin în fiecare secundă și nu putem face nimic, ironia este ca băgăm de seamă prea târziu cum ne macină timpul, în pas de melc ne mănâncă, dulce este rana când viermii se hrănesc din ea.

În acest moment nu mai cred în Dumnezeu; cândva am crezut, este mult timp de atunci. Nu cred în nimic.

Brunhilda în fața mea, mută, oricum m-am schimbat și eu în acești 25 de ani; cute fine mi-a țesut paingul în jurul ochilor, oare ce gândește mama în această clipă? Pitica, scofălcita, buzele - un stilet vânat care îi taie fata - se mișcă ca și cum ar vrea să-mi spună ceva dar nu poate; o mângâie pe obraji și simt sub buricul degetelor cratere mici, țepoase; ea mă respinge.

Un acces de furie îmi viscolește viscerele, simt nevoia de a sparge ceva și observ o sticlă pe scaun. O apuc involuntar, o strâng în mână, tare, cu toată puterea, până când cioburile-mi pătrund în carne, strâng și mai puternic, ninge roșu, durerea nu mai răcorește, este acum amară, grețoasă, lacrimile-mi seacă pe șanțurile din obraji.

Tata, speriat aduce repede vată, spirt, și-mi scoate cu o pensetă cioburile din mână; nu mă opun. De data asta durerea răcorește, o ploaie într-o zi fierbinte de vară. Mâna

este acum bandajată. Intru repede în camera mea. Este neschimbată. Mă așez la birou. Îmi plimb privirea pe tablourile mele, pe tuburile de culori răvășite în jurul șevaletului; Degetele-mi se mișcă prin aer ca și cum ar spune creierului că sunt gata de a începe un tablou. Stare de tranșă. Stau în fața pânzei de in și pictez secvențe din ceea ce a fost tinerețea mea. Un dans de chipuri prin cetatea Onixia. Apoi brusc, la orizont cetatea Diamantia, în care am rămas de bună voie, frapată de această piatră prețioasă, diamantul, fără să bănuiesc că diamantul mă va tăia, încet, sigur, precis. Onixul nu este o piatră prețioasă, este negru, un negru de cea mai frumoasă negreală.

Viața mea, o hârtie de 52 de ani care poate orișicând să prindă foc și să devină cenușă. Oare are vreun sens să rup coaja răinii, cauza eșuării mele? Sau poate că nu este o eșuare. Am descoperit diamantul pe care-l căutam, această piatră prețioasă ce-mi lucește pe inelul de la degetul mijlociu. Onixul nu poate tăia, dar te poate prinde în culoarea lui de mal.

Poți muri oricând, în somn, într-un accident de mașină...
.când nici nu te gândești.

Am primit acest petec de hârtie pe care trebuie să scriem fiecare ce poate, până ce nu mai este loc pe hârtie.

Iau un album cu mine în diferite ipostaze ale sfârșimării mele încete dar precise. Realizez oboseala ca pe o smoală fierbinte în care mă afund.

I-am promis lui Xid, amantul meu cu care trăiesc de 22 de ani, că-l voi suna la telefon când ajung în Onixia, amân însă pentru altădată convorbirea, și, de fapt, el trebuie să fie acum într-o ședință, l-aș deranja, de șase ani nu mai trăim împreună, vorbim numai la telefon, uneori îmi face o vizită fulger și mereu aceeași întrebare „când te apuci de lucru?”,

bijuteriile te așteaptă, galeria o mai deschizi din când în când?, ori boalești tot timpul, bine, da, îți voi face o vizită, nu știu însă când”, da, îl înțeleg, s-a săturat de starea mea de greață, cum o numește el, și nici bani nu-mi mai pune în cont. Am ce-i drept acest mini palat, nici măcar nu știu cum arată în întregime. Am văzut doar două etaje, și de când starea de plumb a pus complet stăpânire pe mine nu folosesc decât camera unde este televizorul, dormitorul și baia. Această locuință în care vegetez este a lui Xid; curentul, apa, gazele, totul plătește el, eu nu primesc nici o chitanță, nimic; și nici tata nu-mi trimite suficienți bani; dacă n-ar fi această lene în oase, în cap, în tot trupul, această fixare pe loc. În fiecare dimineață vine o tânără care-mi face curat și mâncare, m-a prins în cușcă, mă poate da orișicând afară din locuință, ceea ce de fapt și doresc pe undeva, este ceva putred în relația mea cu Xid.

Nu vreau însă să cred, nu vreau să văd realitatea, trebuie să plec și de la Xid, dar unde m-aș putea duce?

As rămâne mereu aici la birou până termin hârtia de scris; știu însă că mă voi întoarce peste două săptămâni în cetatea Diamantia, în cușca mea de aur; am luat bilet dus și întors, și apoi aici totul este impregnat cu moarte, Onixia este ca o lavă de nisip ce șerpuiește prin aer și îți îneacă respirația. Prea multe amintiri, prea mulți morți bântuie cetatea mea natală.

Lacrimile îmi umplu ochii până la revărsare. Nu mai văd nimic. Xid ar spune acum cinic „larmoianta. Trăiește fiecare zi, ca și cum ar fi ultima.”

Simt nevoia de a fuma o țigară. M-am lăsat de trei ani de fumat și acum am început din nou dansul cu șarpele ce-mi mușca plămânii și pielea. Îmi vine să vărs. Îmi spun, ultima țigară, de ce să fiu complicele morgii? Vărs. Rup

pachetul de țigări. Scalpelul îmi taie fruntea. Groaza mă furnică. Aș dormi. Un somn lung care să se termine cu viața.

Mă uit pe fereastră dar Nanu nu mai stă pe scăunel și nu se mai uită la flori; Nanu s-a dus, mai întâi a uitat unde este toaleta, apoi a încetat de a se mai îmbraca, îl îmbracă

